

VIGASZTALÓ

TESTVÉRI KÖRLEVÉL

**„ÉN KÉREM AZ ATYÁT, ÉS MÁS VIGASZTALÓT AD NÉKTEK,
HOGY VELETEK MARADJON MINDÖRÖKKÉ.”**

GRAFIKA: SIMON A.

VIGASZTALÓ 2020/2

„Az Úr Isten Lelke van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr...!”

(Ézs 61,1)

Már az Ószövetségben is Isten elhívott szolgáiról azt olvashatjuk, hogy az Úr Lelke rájuk szállt, és képessé, alkalmassá tette őket elhívásuk – Isten terve és tökéletes akarata szerinti – betöltésére. Ezt látjuk: Mózes, Illés, Elizeus, Ézsaiás, Jeremiás, Dávid, Gedeon, Jefte és sokan mások életében, különösképpen a prófétáknál. De van egy különleges, szeretett, senkihez sem hasonlítható személy, a világtörténelem legjelentősebb és legfontosabb személye, akire nézve ezt olvashatjuk: *„Vesszőszál hajt ki Isai törzsökéről, hajtás sarjad gyökereiről. Az Úr Lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. Az Úr félelme lesz a gyönyörűsége.* (És gyönyörködik az Úrnak félelmében. Ézs11,1-2) A Dávid házából származó Messiásra, Jézus Krisztusra vonatkozik ez a prófécia. Mindezek együtt: *a bölcsesség és értelem lelke, a tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke* – teljességében, maximális teljességben vonatkozik rá, mint ahogy a 7-es szám a teljességet jelenti. Hét-szeres Lélekről beszél a második vers.

Az Úr (Örökkévaló) Lelke nyugodott rajta.

Az Úr ismeretének és félelmének lelke meghatározó módon jelen volt Jézus életében! Az Úr ismerete az Ő Istennel, még konkrétan: az ATYÁVAL való folyamatos, aktív, személyes, élő kapcsolatából adódott. Szoros imaközösségben volt az Atyával, nem

a saját akaratát, hanem az Atya akaratát kereste és ez a szeretetkapcsolat, Istenre való hangolódás a mindennapi életében meg is nyilvánult. Igazán azt az embert ismerjük meg, akivel sokat és folyamatosan együtt vagyunk, együtt lakunk. Mivel Jézus folyamatosan kapcsolatban volt az Atyával, ezért ismerte Őt, és ennek következményeként *teljes összhangban együttműködött vele.*

Az Úr félelmének lelke is jelen volt Jézusban.

„... szolgálai formát vett fel... megalázta magát és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” (Fil 2,7-8) A Mt 26,39-ben ezt olvassuk: „Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár, mindazáltal ne úgy legyen ahogyan én akarom, hanem amint Te.” *Istenfélelme* az Atya akaratára iránti tökéletes engedelmisségében nyilvánult meg, valamint abban, hogy az Atyát dicsőítette meg, illetve neki adott dicsőséget minden helyzetben. „Ő testi élete idején könnyörgésekkel és esedezésekkel, hangos kiáltással és könnyek között járult ahhoz, akinek hatalma van arra, hogy kiszabadítsa őt a halálból. És meghallgattatott *istenfélelméért.* Jóllehet Fiú, szenvedéseiből *megtanulta az engedelmisséget...*” (Zsid 5,7-8) **Ma a legnagyobb hiány a keresztyénségben az istenfélelem.** A keresztyének sok titkolt és nyilvános bűnt, ítélkezést, versengést, méltatlan és Isten Igéjével ellenkező dolgot megengednek maguknak. Ez a menő! Ugyanakkor az istenismeret is híjával van. A Szentlélek tudja csak leleplezni és nevéen nevezni a bűnt és az igaz istenismeretre nevelni, megtanítani.

Az idézett vers elején olvassuk, hogy a bölcsesség és **értelem lelke** nyugodott meg Jézuson. Az értelem: befogadóképesség, logikus gondolkodás, a dolgok lényegének és ebből következően az összefüggések meglátása. És ami még a héber szövegben ezeken is túlmegy: *megkülönböztető képesség, belátás és megértés.* Már a Lukács 2,41. versből olvassuk a még 12 éves gyermek Jézusról, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezgette őket. Komoly eszmecserét folytatott velük, mert ezt olvassuk: „Mindenkinek, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein.” Jézus rendkívüli értelme a csapdázatokban is megmutatkozott. Amikor a vallási vezetők törbe akarták csalni, értelmes válaszaival nem tudtak mit kezdeni, nem tudtak ellentmondani. Elhallgattak.

A bölcsesség lelke volt Jézuson. A bölcsesség; nagy tudásanyag tapasztalatokkal együtt. A bölcs ember érett és higgadt ítélőképességű, ha kell, rugalmas és alkalmazkodó, megfontolt a gondolkodásában, döntéseiben és beszédében. Hozzáértő, tudását és tapasztalatait a gyakorlatban alkalmazni tudja, viselkedésében is nyilvánvalóvá válik érettsége. Jézus rendkívüli bölcsességéről a három és fél évben tanúsított cselekedetei a legkülönbözőbb helyzetekben fényes tanúbizonyságot tesznek. A rendelkezésére álló időt és lehetőségeket a legteljesebben kihasználta, és így küldetését tökéletesen betöltötte. A mai világban rendkívül sok és súlyos kihívásnak vagyunk kitéve.

A dolgok megértése, megkülönböztetése és megoldása csak az értelem és bölcsesség lelke által lehetséges a mi számunkra is.

A tanács lelke jelen volt Jézusban. A hegyi beszéd tele van tanácsokkal (Mt5-7). A Lk 10,38-42-ben Mártnak egy szeretetteljes, de számunkra is jócskán megszívlelendő tanácsot ad. A Jn 10,27-ben olvassuk: „Az én juhaim hallják az én szót, és én ismerem őket és követnek engem.” – Ha meghallom naponként az Ő hangját, szavát, akkor naponként tud tanácsolni a mindennapjaimban, hétköznapjaimban. „Ő ad csodás tanácsot és nagyságos bölcsességet.” (Ézs 28,29). Ha tanácsai szerint élek, megspórolok rengeteg vesződséget, egyhelyben topogást, csődöt. Az Ő tanácsai szerint élni naponként; előrejutás, előrehaladás, célba érkezés, áldás.

A hatalom lelkét is kapta. A legsúlyosabb, orvosilag teljességgel gyógyíthatatlan betegségekből való gyógyításaira most nem térek ki. Mt 8,26-39-ben a gadarai megszállott megszabadításáról olvasunk. Mt 8, 23-27-ben Jézus lecsendesíti a vihart és a háborgó tengert. Jézus megbocsátja a béna bűneit (Mt 9,1-8), majd pedig meggyógyítja. Jn 10,43-ban hatalommal szólt: „Lázár, jöjj ki!” És a már négy napja oszló hulla életre kelt...

Már írtam arról, Jézus milyen élő kapcsolatban volt az Atyával; igazi szeretetközösségben, szoros imaközösségben élt vele. A Szentlélek által, és csakis a Szentlélek által mi is ilyen élő kapcsolatba kerülhetünk az Atyával. Ő, Jézus mutatta meg nekünk az utat az Atyához. „**Mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.**” (Róm 5,5)

Jézus felkészítette tanítványait a Szentlélek eljövételére. A János 14 és 16-ban olvashatunk erről. „*Ő engem dicsőít majd, mert az enyémről merít, és azt kijelenti néktek. Mindaz, ami az Atyáé, az enyém, ezért mondtam, hogy az enyémről merít és azt jelenti ki nektek.*” (Jn 16,15) „Jobb néktek, ha én elmegyek, mert ha nem megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok.” (Jn 16,7) Jézus ígéri: eljön majd a Vigasztaló, Erősítő, Bátorító, Tanácsoló, a Pártfogó, az Igazság Lelke. „Ő engem fog dicsőíteni”, Jézust emeli fel, Jézust láttatja nagynak, Őt állítja előtérbe. Ahogyan Jézus mindig az Atyára mutatott, a Szentlélek pedig Jézusra mutat. Jézus célkitűzése, utasítása, parancsa az apostolok számára: „**Menjete el szerte az egész világba, hirdesétek az evangéliumot minden teremtménynek!**” (Mk 16,15) Ez az elhívás és megbízás óriási feladat, óriási küldetés. De még nem indulhatnak el. „*Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígértét, amelyről hallottatok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg... erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek ... egészen a föld végső határáig.*” (ApCsel 1,4-8)

A Szentlélek nélkül képtelenség ezt az óriási feladatot, küldetést elvégezni. Az apostolok szívében igazi éhség és szomjúság támadt, őszintén, nagyon várták a Szentlélek eljövését. És pünkösd napján jött a Szentlélek. Valóságosan betöltötte őket, gyökeresen megváltoztatta gondolkodásukat, egész életüket. Lehullott róluk a félelem, bátrak lettek. Jézus Krisztus jelleme láthatóvá vált bennük.

A Lélek gyümölcsei megnyilvánultak az életükben. *Nem ajándékaikkal kérkedtek, hanem az emberek megmentése, és az élő evangélium hirdetése által Istennek adtak dicsőséget.* A Szentlélek ereje által hitükben megingathatatlanokká, rendíthetetlenekké váltak egészen a mártírhalálig. Az a nagyszerű, hogy a Szentlélek, a vele való betöltekezés, nem csak egyeseké, kiváltságosaké. Mindenkinek, illetve minazoknak adatik, akik őszintén kívánják, vágyják, várják, éheznek, szomjazzák, „*akik néki engednek*”. (ApCsel 5,32)

„*Térjete meg és keresztkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnök bocsánatára, és veszitek a Szent Lélek ajándékát! Mert néktek lett az ígélet és a ti gyermekeiteknek és mindazoknak, akik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.*” (ApCsel 2,38-39)

Az Atya a mi életünket is át akarja formálni Szentlelke által, hogy Jézus Krisztus jelleme láthatóvá legyen bennünk, és a Lélek gyümölcsei megteremjenek. A Szentlélek által tudunk igazán keresztyénekké, krisztuskövetőkké, Krisztushoz tartozókká válni. Ez a keresztyénség; krisztuskövetés a Szentlélek által. A Szentlélek pecsét, hogy Krisztushoz tartozunk, Isten gyermekei vagyunk. A Szentlélek tesz bizonyosságot arról, hogy az Úréi vagyunk. A Szentlélek elveszi az ürességet, közömbösséget, céltalanságot az életünkéből, és ráállít arra a mennyei pályára, ahol az Atya bennünket hatékonyan tud használni. Bevon az Atya házanépébe, ahol szeretet, elfogadás és biztonság vár ránk és az Atya teljeskörű gondoskodása. Vezet bennünket, és átélhetjük: „*akiket az Isten Lelke vezérel, azok az Istennek fiai*”. (Róm 8,14)

Élő közösségre jutni az Atyával és a Fiúval; a mindennapok gyümölcstermő életét megélni, az Úr Jézusról tanúskodni, győztes életet élni csak a Szentlélek által lehetséges ma is. Jézus mindezt bemutatta nekünk. *Ő a mi példaképünk!*

Szívemből kívánom, hogy a Szentlélek töltsön be, járjon át, újítsa meg, adjon túlcserélhető örömet, égő tüzet a szívedbe, hogy minden tőled telhető megtegyél az Ő Országáért. „*Jövel Szentlélek Úr Isten, töltsd bé szíveinket épen!*”

Rácz Márta Anna

„*...veszitek a Szentlélek ajándékát.*” ApCsel 2,38

Péter apostol pünködsi prédikációjában hangzik el ez a mondat, amit jól ismerünk. A kérdés, hogy vettük-e a Lélek ajándékát? A Szentlélek a Szentháromság harmadik személye, aki egyenlő örök Isten az Atyával és a Fiúval. A Szentlélek élet és lélek, erő, mely életben tart. Nem egy megfoghatatlan erő, hanem személy, aki cselekszik.

Az Ószövetségben Isten az Ő Szentlelkét kiárasztotta emberekre, hogy elvégezhesse nekik egy-egy nagy feladatot. De azt is látjuk, hogy amikor ezt a feladatot elvégezték, vagy alkalmatlanok lettek, akkor Isten visszavonta Szentlelkét. Például Saultól, akiről azt olvassuk, hogy elhagyta őt az Isten Lelke. Több mint 6000 nemzet él a világon, szinte nem is lehet felsorolni a népcsoportokat.

Nekik hangzik az ígélet, hogy veszitek a Lélek ajándékát. Olyan Istenünk van, akinek nemzedékről-nemzedékre megáll a hűsége, az akarata. Ő akar megajándékozni ingyen, kegyelemből, a Lélek ajándékával. Ajándék, mert nem az kapja, aki megérdemli, hanem az ÚR annak adja, akinek akarja, és aki kéri is tőle. Nem erőlteti ránk, nem tukmálja.

Mire való ez az ajándék? Miért kérjek én Szentlelket? Fontos kérdések ezek, mert ha az ember kap valamit, amiről nem tudja, mit kezdjen vele, nem értékeli az ajándékot. De itt másról van szó, mert nem mi használjuk ezt az ajándékot, hanem Ő használ minket. Nem mi használjuk Isten erejét, Szentlelkét (RÚAH), hanem Ő használ minket. Így már nem az a kérdés, hogy mit akarok tenni az ajándékkal, hanem a kérdés az, hogy **mit akar velem tenni** Isten ajándéka, a Szentlélek. A próféták sem rendelkeztek a Lélekkel, az apostolok sem rendelkeztek vele, s ma sem az emberek rendelkeznek vele, hanem fordítva, a Lélek rendelkezik velem.

Az első Pünkösdkor, akik hallották az evangéliumot Jézus eljövételéről, tanításáról, tetteiről, haláláról és feltámadásáról, azok „*szívükben megkeseredtek*”. Azért szomorodtak meg, mert Péter arról prédikált, hogy Krisztust Isten megígérte, aztán elküldte, és „*... ezt a Krisztust ti, a gonosz kezeitekkel fára szegezve megöltétek.*” Ekkor „*mintha szíven találták volna őket*”. Azaz megkeseredtek szívükben. Voltunk már mi is így, nem? Amikor tudtuk, hogy igaza van Isten Igéjének, amikor rám piritott. Amikor igaza van a lelkésznek, aki nem kipredikál engem, „hanem eltalálta” a szívemet az Ige szavával, és összeszorultunk ott belül.

Voltam már így sokszor, és én is megkérdeztem, hogy mit kell most tennem. A Szentlélek ajándékának nagy áldása, hogy szembesít magammal, és szembesít azzal, amit Isten kér, és azzal, hogy én hogyan is állok ebben.

Egy prédikációban olvastam egyszer: **fájni fog**. Nem jó érzés, sőt borzalmas. Eleinte... mint mikor a gipszet leveszik az ember kezéről, először fáj, aztán felszabadul és jó érzés, öröm tölti el. A gond ott kezdődik, hogy a bűnt – az Isten elleni akaratot és tetteket – lehet természetesnek venni, meg lehet szokni, és lehet takarózni azzal, hogy a másik komolyabban vétkezett, az enyém ahhoz képest semmi. Amikor kiderül valami rólam, az nem jó érzés, utána mégis, felszabadul a lélek.

A Szentlélek nagy ajándéka ez a leleplezés! Dávidot sem Nátán próféta leplezte le, mert őt Isten Lelke küldte, hogy szembesítse a királyt a tettével és annak következményével. Nátán nem tudott róla, mit tett a király. Isten Lelke küldte, hogy menjen oda, és szembesítse a királyt, aki házasságtörő lett, parázna lett, és gyilkos is lett. Szembesülnie kellett azzal, hogy ő az az ember. A leleplezés nagyon rosszul tud esni.

Egy régi hittankönyvben, van egy megdöbbentő példa a leleplezésre. A történet egy gyülekezetéről, egy halott gyülekezetéről szól. A lelkész egy napon kitett egy gyászjelentést a templom kapujára, hogy a gyülekezet temetése ekkor és ekkor lesz. Mindenki kíváncsi volt, mi lesz ebből. A lelkész egy koporsót helyezett el a templomban és ráírta a gyülekezet nevét. Azt is, hogy mikor alapították, és meddig állt fenn. A búcsúztatás elején mindenkit arra bízott, hogy nézzék meg a „halottat”. Mentek az emberek szépen sorban, belenéztek a koporsóba, aztán, ki szörnyülködve, ki felháborodva ment tovább. Ugyanis a lelkész a koporsóba egy nagy tükröt tett, így mindenki saját magát látta meg a koporsóban. Amikor döbbenetesen ült a helyén minden ember, a lelkész azt mondta: Ti azt mondjátok, hogy a gyülekezet halott, de ti vagytok a gyülekezet. Éledjete meg! **„Serkenj fel, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”** Kemény lecke a szembesülés önmagunkkal. A gyülekezet olyan, amilyenek a tagok. Ha élő és szolgáló, akkor azért, mert a tagok élők. Ha olyan, mint az, amit Isten langymelegnek mond, akkor azért, mert a tagok teszik azzá. A Szentlélek az ember szívét megszorítja, mert felismerteti a valóságos dolgokat, de a Lélek ajándéka az, hogy utána végtelen örömmel és tettekészséggel tölti meg!

Az az ember tud örülni, aki megszabadult, aki szabad! Szabadon tudom Istent magasztalni: **Mert jó az Úr, örökkévaló az Ő kegyelme, s hűsége megmarad mindörökkre! „Öltöztétek fel az új embert, mely Isten szerint teremtett valóságos igazságban és szentségben.”** Ezt Isten Lelke végzi el bennünk. Ez az új ember megelevenítése, ahogyan a Káté mondja: *Istenben való szívbeli öröm Krisztus által, és az Isten akarata szerinti jó cselekedetekben gyönyörködő szeretet.* Ebből az örömből mennyi valósult meg az életben? Mert Pünkösöd üzenete az, hogy **a megtérés nem áll meg a szomorúságnál, nem áll meg az önsajnáltnál, hanem mindezek után boldogon vallja és mondja: Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít engem minden bűntől, és életemet Isten Lelkének ereje által, Vele közösségen!**

Kérjünk ehhez: *Több erőt, több szeretet, többet Tőled minden nap. S teljes szívemből, imádom Neved, az elmém meghajol és hódol neked, teljes lényem tiéd, rendelkez velem, mert Te vagy az ÚR.*

Magyar Csanád

Hogyan tovább? Új helyzetben, új tennivalónk van!

Nyugdíjba vonulásunkra készülve két egymással összefüggésben álló dologra hívta fel az Úr a figyelmemet. 1. A tanulás időszaka következik. 2. A változást hozó időszakban fontos lesz az Úrral való közösséget megerősíteni. Teltek a hónapok. Vártam az Úr útbaigazítására. Már elkezdődött a járványos időszak, amikor március 10-e táján olvastam a Zsoltárok 119. rész 71. versét: **„Jó nekem, hogy nyomorúság ért, hogy megtanuljam rendelkezéseidet.”** (Károlinál: „hogy megaláztál”) – Megértettem és boldog voltam, hogy megkaptam a zárba illő kulcsot!

Hogy jól értsem, ennek a versnek a környezetét kezdtem olvasni. Itt Isten örök igazságáról, a törvényről, parancsolatról, *rendelkezésről*, majd intelmekről, döntésekről, utasításokról van szó. (Mind a hétnek meg van a maga értelme, helye, jelentősége és nem is választhatók el egymástól. A teljes Szentírás hordozza ezeket.) Egyszerűbben fogalmazva: az Úr *rendelkezései* hordozzák a szövetségi élet *rendjét*.

Eszembe juttatta az Úr a Jeremiásnak adott kijelentést. Ami az Újszövetségre nézve ígéret, az a Szentlélek által valósággá válik. **„Törvényemet a belsejükhöz helyezem, szívükbe írom be. Én Istenük leszek, ők pedig népem lesznek. Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az Urat, mert mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok – így szól az Úr –, mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre.”** (Jer31,33b-34) Ilyen módon a pünkösödnek, a Szentlélek vételének aktuális és meghatározó jelentősége van mindannyiunk életére, tanítványi és szolgálati létére nézve.

Ha korábbi élethelyzeteimre gondolok, úgy azt látom, a sorsfordító változásokat (az esetek nagy részében) a megalázó, megpróbáló időszakok hozták el számomra. Az Úr formáló keze dolgozott rajtam. Nagyon hálás vagyok érte. Köszönöm, hogy még most sem hagyta abba ezt a munkát! Hitem szerint még további változásra, átférférfálásra van szükségem. Ezért kérem, hogy a Drága Szentlélek tanítson (1Kor2,12-16b) engem is, minket is!

„Boldog az az ember, akit te megfenyítesz Uram, és megtanítasz törvényedre, hogy megóvd a rossz napoktól.” (Zsolt94,12-13a)

Eljött a tanulás, a felkészülés ideje! Sürgető ez az idő! Bármikor jöhetnek újabb bizonytalan és megalázó helyzetek, rosszabbodó körülmények. A nyomorúságok nem kedvesek a számunkra. De ezeket az időket, gyermekeit szerető Mennyei Atyánk a javunkra akarja fordítani. Az új kihívások között értékrend váltásra van szükség! Hiszen az örökkévalóságra nézve csak az marad meg életünkéből, amit az elveszettek megmentéséért, amit Isten dicsőségéért, országáért teszünk a földön.

De ki fog tudni bennünket ebben a soha nem látott új időben megtanítani Isten rendjére? **Van Vigasztalónk, Bátorítónk! VAN TANÍTÓNK!** Erről az Úr Jézus biztosít bennünket: „a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, ő tanít meg titeket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit én mondtam nektek.” (Jn14,26)

Őt kérhetjük! Tanítani fog!

Rácz Lajos

Mit tesz Isten a fél megoldásokkal?

Taré fogta fiát, Abrámot és Lótót, fiának, Háránnak a fiát és menyét, Szárajt, fiának, Abrámnak a feleségét, és elindult velük Úr Kaszdimból, hogy Kánaán földjére menjen. Eljutottak Háránig, és ott letelepedtek.” (1Móz 11,31 és a 16. rész)

„Félig kész az ebéd.” Már? Még csak? Félig telt pohár; félig üres, vagy félig telt? Fél úton vagyok – már vagy még? Ismerősek a félmegoldások. A félutasság, a „félígség”, ami a be nem teljesedés, el nem ért cél – gyakran csalódottság és keserűség forrása.

Az Ábrahám történetek a „félutasság”, félmegoldások történetei, a „félígség” miatti keserűségek és az ebből való vigasztalódás történetei. Mit üzen nekünk Isten ezekkel a történetekkel? Táré – Ábrahám édesapja Úr Kaszdimból, ahol az Eufrates a Perzsa öbölbe ömlik, gazdag termő területről, a komfortos, szépen épített, ókori világvárosból elindul, hogy Kánaánba menjen. Hárán városába érve letelepszik, nem megy tovább a célig. Megtette az út kb. háromnegyed részét, ott megállt, nem ment tovább, nem érte el a célját. **Taré útja a félutasság útja – hitünk megélésének útjaira emlékeztet.**

Több oka lehet, több oka van annak, ha valaki nem járja végig az „elrendelt útját”. Ilyen ok például:

– az **elfáradás**, a vándorlásba való belefáradás – a cél elérhetetlenségének látszata – sajátértlenségünk fölismerése, csüggedéseink – saját önbizalom hiányunk: nekem ez úgy sem megy, sosem érem el, sosem tudom megvalósítani.

– **csábíthatóságunk**; találunk valamit, ami vonzóbb, mint a remélt cél elérése, a jelen fontosabbá válik, mint a kitűzött cél – készek vagyunk megalkuvásokra: itt is, így is jó.

– a **feledékenység** is megtorpanásra, megállásra készíthet: „kiesett”, hogy miért és hova indultam. Olyanok vagyunk, mint a tövisek közé hullott mag – az élet örömei és gondjai elnyomják az Úr szavát bennünk.

Olykor kételkedéseink és kétségeink készítetnek megtorpanásra: hátha nem is szólt az Úr, nem is értettem jól, hátha nem is azt mondta, hogy...

Félutas hit gyakorlatunk, hogy „református vagyok, mint minden őszám, hűséges templomba járó vagyok”; ez nem elég? „Követlek téged Uram, de azért élem a magam életét – úgy élem a kapcsolataimat, ahogy én szeretném, úgy bánok a pénztárcámmal, ahogy én jónak látom, úgy bánok a testemmel és lelkemmel, ahogy jól esik: hiszen az enyém...” folytathatnánk a sort.

Az örömhír az, hogy Isten folytatja a tervét – a félutasság és a vakvágányok ellenére is. Nem tesz szemrehányást Tárénak, elfogadja, hogy tőle ennyi telt. Hosszú és nehéz volt az út Úr városából Háránig. Nem tudjuk, hogy volt-e találkozása az Úrral, volt-e személyes Isten élménye. Jézus, aki testközelben volt az övével, akik látták, hogy „az Úr csodásan működik” – később számon kéri a tanítványait, hogy „hol van a ti hitetek?” „És szemükre hányta hitetlenségüket.”

Taré megáll Háránban, azonban Ábrahám, a fia elindul Kánaánba. Táré – valószínűleg – elmondta a fiának, hogy hova is kellett volna eljutnia eredetileg, és Ábrahám befejezi az apja útját. Isten személyes szava, üzenete, elhívása alapján, áldások ígéretével a szívében, teljes fizikai és lelki erejével, teljes egzisztenciájával rábízta magát az Úr szavára. Ez határozza meg Ábrahám életét. Isten ígéretének beteljesedésére várva – az ígéret beláthatatlan, megfoghatatlan messzeségbe kerül, egyre nehezebb és reménytelenebb lesz a várakozás. Kánaán – az ígéret földjén – kitört az éhség. Ábrahám akár gondolhatná is: ezért jöttem ide? Becsapott az Úr! Ez csapda? Megpróbáltatások, nehéz helyzetek, reménytelennek tűnő, veszélyes helyzetek idején – akár a karantén idején is – mi is gondolhatnánk így. Ábrahám nem kérdezi meg az Urat, hogy most mit tegyen – hanem Egyiptomba menekül és elég szegényteljes módon – Sára, a felesége áruhájjá válik.

De az Úr akkor és ott is vigyáz rájuk. Ő nem felejt el az ígéretét. Visszatérve Kánaánba – az Úr megerősítette az ígéretét – de még mindig késett az Úr az ígéret és áldás beteljesítésével. Melyikünk tudna 10-12 évet várni egy ígéret beteljesedésére?

Sára félutas élet-megoldása Hágár, az egyiptomi rabszolga nő, akit idegen országba vittek, idegen emberek szolgája, a tulajdon testével sem rendelkezhet. Úrnője parancsából ura ágyasává lesz. Sem önmaga, sem a születendő gyermek életével nem ő rendelkezik. De – mert Sára meddősége a kor embereinek szemében – lenézett, megvetett állapot volt, Hágár megveti Sárát. Pokollá teszik egymás életét. Ábrahám – a jövődő apa – nem áll a helyzet magaslatán, amikor magára hagyja a gyermekével várandós Hágárt. Vajon mennyi szitkot, testi-lelki terrort kellett Hágárnak elviselnie az úrnőjétől, és hányszor „szólhatott be” Hágár Sárának? Nem épp nyugodt, békeséges várandósság volt ez. Nem ezért lesz Izmael agresszív emberré, aki mindenkivel szembeszáll majd? Sára felemás megoldása, fél hite, félutassága négy ember életét teszi tönkre. Hogyan hatunk egymásra? Azt tudjuk, hogy ki okoz nekünk szenvedést, de miattunk ki szenved?

Hágár végül elmenekül. Nehéz, életveszélyes helyzet ez is, de éppen ebben a kilátástalan helyzetben találkozunk az Úr angyalával.

Az Úr tanácsa – nagyon nehéz: menj vissza és alázd meg magad úrnőd előtt. Isten szerinti konfliktus rendezés – a Hegyi beszédben olvassuk – békülj meg ellenségeddel, imádkozz azokért, akik üldöznek... „A szelídség ereje megtöri a csontokat” olvassuk a Példabeszédek könyvében.

Mit látott meg és látott be Hágár az Úrral való találkozásban? Megismerte Istent, megértette, fölfedezhette, hogy Isten – a látás Istene. Isten, aki látja és szemmel tartja, számon tartja őt, látta az otthonából, hazájából elhurcolt, rabszolgának eladott lányt, látta az engedelmes rabszolgányt, aki egy öreg ember ágyasává lett, látta az új élet helyzetet, a várandósságból született álmait, látta a születendő gyermekével való kapcsolatát, látta a gögjét, a bűnét, megalázottságát és megsebzettségét – de látta a jövőt is.

Isten – a Látás Istene: aki látta a múltat, látja a jelent és látja a jövőt – hiszen az Ő neve: JAHVE – az vagyok, aki veled volt, van és lesz. Ő a VAGYOK!

El tudjuk-e hinni, hogy a Látás Istene – így lát minket is, így ismer és ezért áll szóba veünk – minden körülmények között? Hágár megláthatta, hogy Isten ajándéka a gyermeke, akit már is számon tart, ismer az Úr, akinek van jövője és a jövője is az Úr kezében van.

Isten – a látás Istene nyissa meg a szívünket – meglátni, fölfedezni ŐT, a ránk figyelőt, a bennünket is számon tartót, aki markaiba metszett és soha meg nem feledkezik rólunk, akkor sem, ha éppen azt gondoljuk, hogy magunkra maradtunk, vagy ha szárnyalunk.

Dr. Vassné Baki Ilona

Teherhordás

A martinkertvárosi házicsoporton többek között a teherhordásról is beszéltünk. A jelenlegi helyzetben nem tudunk nem gondolni a vírusra, minden nap többször előjön a téma. Nem tudjuk kivonni magunkat a világból. Döntés kérdése, hogy szorongunk-e vagy sem.

A hegyi beszéd végén, a Mt 7,24-ben azt mondja az Úr Jézus: Aki akarja, hallja meg. **Mit akarunk mi meghallani** ezzel a vírus helyzettel kapcsolatosan? A legfontosabb azt meghallanunk, hogy mi Isten akarata ezzel a helyzettel, és mit akar ezzel nekünk megtanítani.

A válasz terhet jelenthet nekünk, és vajon ki vállalja önként a kereszt cipelését, a teher hordását? Egy konkrét személyre tekintve, vajon mit gondolhatott czirénei Simon, amikor ráparancsoltak, hogy vigye a keresztet? Ő nem akarta azt a helyzetet, ahogyan ezt a vírusos helyzetet sem kívánta senki.

Az Úr Jézus válaszában a választási lehetőségről beszél: aki akarja, hallja meg. A vírust, ezt a helyzetet nem akarjuk, de nincs választási lehetőségünk, cipelnünk kell. Az élet ilyen, ha benne vagyunk, csinálni kell, ha tetszik, ha nem. Itt a teher, cipelni kell. Az Úr Jézussal kapcsolatosan szabadon dönthetünk, akarjuk-e követni Őt. Ha szabadon döntöttem, hogy meghallgatom az Ő tanítását, akkor Ő megtanít kezelni az ilyen nehéz helyzeteket is, amiben nincs választási lehetőségünk.

A Mt 7,24-25 - ben a bölcs emberről azt mondja Jézus, hogy nem akárhogyan építi a házat. Az okos úgy éli az életét, ahogy azt az Úr tanította. Amikor pedig jön a vihar, a nehézség, ömlik a zápor, mert ilyen az élet, és ez nem akarat kérdése, akkor is megáll. Számolni kell azzal, hogy lesznek ilyen helyzetek. Van valamilyen stratégiánk a teher hordás eseteire?

Jézus abban erősít meg, hogy azokban a nehéz helyzetekben, amit nem ti választottatok, Ő tud segíteni. A fővenyre épített ház a békeidőket jól bírja, de amikor vihar jön, azt már bírja ki. Milyen teherhordók vagyunk? Szilárdak alapon állunk? Mert ezt az alapot kell megerősítenünk és tudatosítani magunkban, hogy nincs mitől félnünk az alap miatt! Az erős alap miatt nem ömlik össze a házunk! Kérhetjük Istent, hogy mutassa meg, milyen az én alapom. Naponta többször megnézhetjük, igen ez az én alapom, ezen szilárdan állok.

A múlt héten egy nagyon nehéz terhet kellett elhordoznom. Manó cicám lassan 17 éves lesz, és a múlt pénteken egyik pillanatról a másikra mintha lebénult volna a két hátsó lába, alig bírta maga után vonszolni. Vártam, hogy eljőjön a hétfő és vihessem az orvoshoz. Az orvos azt mondta, lehet, hogy agyvérzést kapott. Vitamint írt fel, de keddre rosszabbodott az állapota. Nem akart enni, a lábait húzta maga után, a fejét lehorgasztotta, csont sovány lett. Anyyira szerencsétlenül nézett ki, hogy megsirattam, és azt vártam, hogy szerda reggelre elpusztul. Úgy mentem munkába, hogy ki tudja mire jövök haza. Imádkoztam, és hála az Úrnak, hogy teljesen át tudtam adni ezt a kérdést Neki. Jelet kértem Istentől, ha még él, amikor hazajövök, az jelentse azt, hogy meggyógyul. Isten megkönyörült rajta! Sokkal jobban van, rendesen eszik, megerősödött, hála Istennek!

Tudtam, hogy sokaknak mi a véleménye a macskákról, ezért nem szóltam senkinek, hogy segítsen hordani a terhemet. Pedig ez lelkiileg engem nagyon megviselt. Biztos vagyok benne, hogy ha a cicámért nem is, értem imádkoztak volna a testvérek. Ezzel azonban a döntés esélyét se adtam meg nekik!

Eszembe jutott az empátia definíciója: beleérző képesség, amivel egy másik ember vagy élőlény lelkiállapotába tudjuk helyezni magunkat. Az empátia megnyilvánulása például, ha valaki egy másik ember bánatát hallgatva, egy másik élőlény szenvedését látva, önmagát az adott helyzetbe beleképzelve saját élményként éli meg. Arra gondoltam, hogy vajon én minden helyzetben tudok empatikus lenni? Mit nem mernek velem megosztani, tudva, hogy mi lesz a véleményem róla?

Eros alapon állva, Jézussal hordjuk terheinket, és adja meg az Úr, hogy egymás terhét is hordozni tudjuk!

Lévai Szilvia

100 év üzenete ma

Rendkívüli szomorúság uralja mindazokat, akik megélték, vagy közelebb vannak, voltak a 100 évvel ezelőtti történetekhez. Úgy érzem, mintha minden magyar ember megörökölte volna a Trianon ütött sebet, és akinek kicsit is magyar a szíve, össze is szorul erre. Kevés írásos dokumentum, hivatalos emlék maradt fenn az emberek mindennapjairól, hogyan élték meg, milyenekké váltak, amikor az ország 2/3-át határral választották le. Legtöbbet arról beszélnek, hogy a kint rekedteknek milyenné vált az élete, pedig arról is kellene, hogy akik a határon innen maradtak, nekik hogyan alakult az életük.

Trianon kapcsán két Igeszakaszt olvastam. A 103. zsoltárt, ami Isten személyének magasztalása, aki ha kérjük, segítséget nyújt, a másik Nehémiás története, aki a szétzúzott országról kap hírt, és szinte pontosan, szó szerint a zsoltár szavai szerint jár el, amikor segítséget kér. Nehémiás még nem is élt akkor, amikor Izrael országát a babiloni haderő lerohanta, sőt, nem is az ősi hon területén élt. A Perzsák királyának, Artaszastrának volt a pohárnoka. Egy napon egy rokona és néhány másik ember ékezett hozzá látogatóba, őket kérdezgette, hogy mi hír van az emberekről, mi hír van az országról. Semmi jót nem tudtak mondani. **„Amikor meghallottam ezeket, napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt”.**

Amikor 100 évvel ezelőtti aláírták Trianonban a békeszerződést, lehet, hogy valaki azt gondolta, ez engem nem érint, a határok messze vannak, az élet megy tovább. Az irattárban találtam több 100 évvel ezelőtti levelet, jegyzőkönyvet, és azt olvastam, hogy az akkori lelkipásztor folyamatosan figyelemmel kísérte az eseményeket itt, az Alföld közepén. A helyzet nehéz volt, még a főszolgabíró is arra biztatta táviratban a lelkészt, hogy *„...az egyháznak rendeletet nem adhat ki...”*, de az ünnepi istentiszteletet hazafiúi kötelességből szíveskedjen a lelkész megtartani. Azt nem tudjuk, miként értesültek az

emberek arról, hogy szombaton Istentisztelet lesz, merthogy 1920. június 5-e szombat volt, és könyörögni fognak a templomban, hogy Isten könyörületes legyen a magyar néppel abban a szörnyű időben, de a lelkész feljegyezte: *„Másnap a templom zsúfolásig megtelt hangosan zokogó emberekkel...”*. Ebbe a templomba több mint kétezer ember fér el. De nem csak a sírás volt ott, ahogyan Nehémiás sem csak sírt, hanem annál sokkal tovább ment; könyörgött, imádkozott, kiáltott az Úr Istenhez, hogy mentse meg őket, segítse őket! Sőt... még tovább ment. Azt kérte az Úrtól, hogy őt magát, a kis szolgát erősítse és bátorítsa, hogy tehessen valamit, akármit!

Isten meghallgatta Nehémiás kiáltását. Másnap a király, amikor rátekintett, meglátta a szomorúságot Nehémiás arcán. Isten tette nyitottá a király szemét, és szívét, mert nem csak meghallgatta a bánatot, hanem segíteni is akart, hogy enyhítse a bajt.

Amikor a mi elődeink, a most itt élők dédszülei, nagyszülei, esetleg szülei meghalották a nemzet nagy bánatát, a lelkész az Istentisztelet végén ezt mondta nekik: *„az adakozás meghirdetése alkalmával figyelmeztettem, hogy a mai perselypénz pedig immár az idegen fogságban sínylődő szegény véreink hazahozatalára, kivásárlására fog fordíttatni... 780 korona gyűlt össze...”*. Ez az összeg akkoriban egy vasipari munkásnak több, mint egy havi fizetése volt. A háború alatt és után, amikor senkinek nem volt szinte semmije, ennyit adakoztak a zsúfolásig megtelt templomban. Nem sokkal később levélben köszönte meg egy délvidéki település, ahova ebből a pénzből mindössze 80 korona jutott: *... úgy magunk, mint menekült honfitársaink nevében is hálás köszönetünket nyilvánítjuk hazafias támogatásukért és kérjük, hogy ezen ügyet méltóztassék a hívők lelkében továbbra is szeretettel ápolni és ébren tartani, mert a legcsekélyebb adomány is enyhíti részben azt a rettenetes sorsot, melybe – családi tűzhelyet, nyugalmat s mindent veszített – honfitársaink juttattak.”*

Van-e halló fülünk, amikor népünket, nemzetünket, egyházunkat rettenetes bajok sújtják? Leborulunk-e imádkozni miatta Isten elé?

Amikor lelkileg, testileg bajba kerülünk vagy bármi és bárki, aki a szívünkhöz közel áll nehéz helyzetbe jut, elkeseredünk, kicsinek érezzük magunkat. Nehémiás is kicsinek érezte magát, de imájában megvallja, hogy milyen nagy Isten! **„Te nagy és rettenetes Isten vagy!”** Az egész világmindenség hatalmas Ura Isten, akinek minden lehetséges. Annyiszor halljuk, hogy *a mi segítségünk az Úrtól van, aki teremtette az eget és a földet*. Tudjuk, értjük, elhiszük, hogy a nagy Istennel van nekünk dolgunk!? Merthogy a bűneink bizony nagyok. **„Nagy a mi bűnünk, amivel vétkeztünk ellened. Én is és az én atyámnak házanépe.”** Igaz, Nehémiás ott sem volt, amikor azokat a bűnöket elkövették, mégis vállalja azokat a bűnöket, amiket az ő népe elkövetett Isten ellen, mert ő is egy a népével. Nem másokra mutogat, hogy ők a vétkesek, hanem azt mondja: mi vétkeztünk. Egy presbiterünk egyszer azt mondta nekem: Tiszteletes úr, olyan időt ad az Isten, amelyet érdemlünk. Nehémiás szereti a népet, ismeri bűneit, és éjjel-nappal esedezik

népéért a nagy Isten előtt. Ma, amikor a nemzeti sorskérdésekről sokan beszélnek, és ki-ki vérmérsékletének, megfelelően kommentálja is, **vannak, akik így tudnak könnyörögni éjjel-nappal népünkért a nagy Isten előtt? Sírtál-e már népünk bűnei miatt? A jelenlegi bűnök miatt.** Talán véletlen lenne, hogy annyi baj nehezedik ránk, miközben a falunk 70%-a nem hisz Istenben, és megveti a 10 parancsolatot? Talán véletlen a jelenlegi fenyegetések, és bajok sora? Nehémiás, a kis szolgáló sírt, de sírva is kegyelemért imádkozik.

Felszínes vélekedésekkel dobálózni könnyű dolog, de komolyan venni az imaharcot, vállalni olyan bűnöket is, amelyeket nem én követtem el, de amelyek miatt mindnyájan számíthatunk Isten ítéletére, vagy máris nyögünk alatta már 100 éve, és hinni azt, hogy a nagy Isten tud könnyörülni, ez már sokkal nehezebb. A mi Istenünk erre az imaharcra hív bennünket, és erre ad példát Nehémiás is. Hisszük-e mi ezt igazán? Különösen most, amikor azt sem tudjuk, hogy gyászoljunk, vagy ünnepeljünk, mert nagy bánat érte a nemzetet 100 évvel ezelőtt, de mégis megmaradhattunk a mai napig.

Pál apostol írja: **„Áldott az Isten, aki kiszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az Ő szeretett Fiának országába, akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneink bocsánata.”** Isten nagy szabadítása, nagy kegyelme a Golgotán megtörtént Jézus által, és mi egyedül ebben a kegyelemben reménykedhetünk. Hitvalló eleink ezt énekeltek: **„Halljátok a nagy szabadítást, mely Jézusban lett a mienk. Ő bízd magad e kegyelemre, mely gazdagon árad feléd! Váltságát tedd a magadévá hidd, ez számodra is elég.”**

És mi következik ebből? Csak az, hogy aki ezt a nagy kegyelmet a nagy bűneire a nagy Istentől elfogadta, az maga is csodálkozik, milyen nagy hála ébred a szívében a Szentlélek által. Az azt mondhatja: **Mi pedig Téged akarunk szolgálni, és Téged kívánunk félni Mindenható Istenünk!** Nem Tőled félni, hanem Téged félni, vagyis tisztelni, komolyan venni, hálaiból egész életünket Neked szentelni.

Aki valóban elfogadta a nagy bűneire a nagy bocsánatot, annak ez már nem üres frázis, hanem a hétköznapi istentisztelete; Neked szolgállok, Téged tisztellek, Neked akarok élni nagy Istenem!

Így volt 100 éve és így lehet ma is!

Magyar Csanád

Gondolatszilánkok

Az álszenteket zavarják az igazi szentek.

A szabályokat van amikor felülírja a szeretet.

Túlzásba is lehet vinni a lelkiismeretességet, de ennek az ellenkezője teljesen rossz.

Nagyon szép Istenben az, hogy az Ő dicsőségében nincs semmi büszkeség.

Komoróczy István

HÍREINK

Kálvin téri alkalmainkat minden hó első hétfőjén 10 órától tartjuk.

Vezeti: Dr. Vassné Baki Ilona

Helyszín: Budapest, IX. kerület, Kálvin tér 7. Bejárat a templom mellett jobbra a kapun. Keressük az emeleti hittantermet.

Kedves Testvérek! Szeretettel hívjuk és várjuk a Testvéreket erre az alkalomra is, amelyen a rövid igei bevezetés után imaközösséget tartunk. Mivel Budapesten van, ezért mindazok, akik a fővárosban és a környékén élnek, ezeken az imaórákon gyakrabban ismégélhetik a testvéri közösség és a közös imádság áldásait. Bátorítunk mindenkit, még ha távolabb lakik is, de közösségre vágyik, jöjjön el! Mindannyiunknak szüksége van az imádságra és az imádkozókra, akik nem csak magukért adnak hálát, könnyörögnek, hanem közbenjárnak mindannyiunkért.

*

A nyári családós és ifjúsági konferencia új helyszíne a salgótarjáni Hotel Medves lesz.

Időpontja: 2020. július 27-31.

Részvételi díjak:

Gyermekeknek 3 éves korig ingyenes a szállás és az étkezés.
3 éves kortól minden résztvevő számára egységesen: 36 000 Ft
Lehetőség van SZÉP kártyás fizetésre.

Minden szobához (2-3-4 ágyasak + esetleges pótágy) külön fürdőszoba tartozik.

Az ár tartalmazza a teljes ellátást, a nagytermet, az uszoda, a szauna és szabadidőterem használatát. A kétszintes hotelhez nagy udvar és focipálya tartozik. A tábor környezete számos vonatkozásban Mátraháza környezetéhez hasonlít.

Céladományokat köszönettel elfogadunk. A Parakletos Alapítvány kuratóriuma úgy döntött, hogy lehetőséget ad támogatás kérésére, a támogatás kerete 300 000 Ft.

A támogatási kérelmet a jelentkezéssel egyidőben lehet elküldeni Rózsahegy Emőke E-mail címére: emoke@benedetti.hu, illetve a 06 20 566 0993-as telefonszámot is lehet hívni.

FONTOS! A jelenleg érvényben lévő egészségügyi előírásokat figyelembe véve **a résztvevők létszáma maximum 120 fő.**

Jelentkezést addig fogadunk, míg ezt a létszámot elérjük.

*

Őszi hitmélyítő konferencia időpontja: 2020. szeptember 28- október 2.

Helyszíne: Mátraháza

A hét címe: A gyülekezet – Isten családja

Vezeti: Prókai Árpád lelkipásztor*

„Őbenne pedig titeket is – miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel...” (Ef 1,13)

VIGASZTALÓ

A Parakletos Alapítvány testvéri körlevele.

Kiadványunkat adományokból tartjuk fenn.

Ingyenesen megküldjük mindazoknak, akik kérik.

Az Alapítvány címe: 2336 Dunavarsány, Határ út 70.

Adószám: 19045229-1-13 • Számlaszám: 11732071-20025524

E-mail: tothzoltan2840@gmail.com

A Vigasztaló számára írt bizonyágtételeket az alábbi címre kérjük:

Rózsahegy Emőke, 1164 Budapest, Bóbitás út 19.

E-mail: emoke@benedetti.hu

A Szerkesztőbizottság tagjai: Magyaréné Balogh Erzsébet,
Rózsahegy Emőke és Dr. Tatai István (tatai.istvan@ptf.hu)

Honlap: www.parakletosalapitvany.hu

Következő lapzárta: **2020. augusztus 10.**